

LIBRIS

We know
books

Luciana Dancu

**COPILUL
CARE IUBEȘTE
BICICLETELE**

STORY CRAFT
PUBLISHING

UNU

“Alexandru, mama, tata, haideți în living. A venit tortul. Alexandru, vino repede să vezi ce frumos e, cu biciclete albastre, exact cum îți plac ție.”

Și le-am zis ăloră de la atelierul de torturi să mi-l aducă până în șase, hai șase jumate maxim. Nu te mai poți baza pe nimeni în vremurile astea. Știu să îți ia rapid banii și apoi, sănătate bună. E opt, dar n-am ce face, o feliuță de tort tot va trebui să-i dau, doar e ziua lui. Și după aceea, mă rog la Dumnezeu să adoarmă la timp că, dacă se agită iar ca ieri, până la miezul nopții, nu-i a bună pentru ziua mea de mâine.

“Mama, voi nu auziți, haideți că am pus lumânările!” îi strig eu iar, aproape bătând din picior. “Le suflu eu, Alexandru?” mai strig o dată, dar de data asta mai mult ca pentru mine.

“Venim acum, Eva,” se aude din camera lui Alexandru vocea fermă a tatălui meu. “Ce arde așa? Mi-a arătat copilul colecția lui

de mașini, asta nouă ce i-a trimis-o Floriana de ziua lui.”

Așez cu grijă pe masă farfuriile și paharele de carton, desenate cu roți albastre, mari, de bicicletă, achiziționate, desigur, aseară târziu, de la supermarket. Elemente Happy Birthday de colecție, la un preț de colecție. Plus căruța de bani pe care am dat-o pe tortul ăsta mult prea mare pentru situația numerică deplorabilă a invitaților. Dar, hei, orice pentru fericirea copilului meu.

Parcă se aude ușa. Hai că în sfârșit vin, și-mi frec de câteva ori, nerăbdătoare, mâinile de șolduri. Întâi intră tata cu Alexandru, ca bărbății, amândoi în cămăși albe și pantaloni negri la dungă. Apoi mama, gătită toată cu rochia ei de stofă vișinie, pe care și-a cumpărat-o pentru petrecerea de pensionare. Nu facem noi mare tăărăboi de ziua lui Alexandru, cu invitați, copii, clovni și tobogane gonflabile, dar de gătit, ne-am gătit ca miresele în ziua mult așteptată a nunții. Cu ai mei nici nu se poate altcumva. Tradiție de familie. De cum au venit, m-au făcut să-mi caut haine adecvate în dulap, să-mi iau pe mine o rochie demnă de aniversarea lui Alexandru. N-am scăpat de ei sub nicio formă.

“Hai, așază-te aici lângă bunicul,” îi zice tata lui Alex și bate de câteva ori ușor cu palma pernița de pe scaunul de lângă el. “Să-ți șoptesc la ureche ce dorință să-ți pui când suflă în lumânări.”

Gestul tatălui meu, bătaia ușoară cu palma pe șezutul scaunului de lângă el, mă aruncă într-o clipită înapoi în timp, în seara în care i-am anunțat pe toți că sunt însărcinată. Cât sens avea atunci masa asta mare, greoaie, cu blatul ăsta imens din lemn masiv. Atunci astea opt scaune nu ajungeau nici pentru jumătate din lumea aflată în casă în seara aia. Acum ocupăm abia patru dintre ele. Părinții lui Mircea le-au cumpărat înainte

ca eu să intru în viața lui, așa, ca pentru un burlac avut. Apoi m-am mutat la el și oricât de mult i-am zis că aș prefera să fie orice altă culoare, nici că i-a păsat. Am rămas cu ele negre, noroc cu pernițele astea albastre ce tronează pe ele, spre satisfacția lui Alex.

“Da’ lasă, dragă, copilul în pace,” mă trezește ca un ciocan în tâmplă vocea mamei. “Crezi că nu știe el ce să-și dorească? Știe el, că-i mare. Eu, la patru ani, uite așa duceam găletușa cu apă la pui, știi ce mândră eram de cum o căram până în curtea din spate?”

Alexandru pare că se uită când la unul, când la altul, dar văd clar că nu-l interesează nici cât negru sub unghie despre ce vorbesc bunicii lui. Într-un final, își oprește privirea pe tort și zâmbește.

“Îți place, mami? E cu cremă de ciocolată albă și cocos, exact cum îți place ție.”

Nu zice nimic însă, doar zâmbește în continuare cu privirea fixată pe tort. Se ridică apoi în picioare pe scaun, se apleacă încet peste masă și rupe cea mai mare roată de bicicletă din marțipan. O ține strâns între degetul mare și cel arătător și o aduce aproape de ochi, o îndepărtează, apoi o frământă cu patos între degete. Apoi ușor, se așază din nou pe scaun.

“Stați, stați așa. Nu mișcați. Dă-mi telefonul, Ștefane, să o sunăm pe fată. I-am promis că o sunăm la tort.”

Fata e soră-mea, Floriana, mezina familiei care trăiește acum în Amsterdam. Nu semănăm deloc. Dacă eu purtam pantaloni, ea purta fustă, când m-am tuns bob prima dată, ea s-a tuns cheală. Mereu am fost cumva un șerpișor și un arici, fiecare cu natura ei, dar amândouă luptându-ne pentru același loc în lume. A plecat cu o bursă de studii și a sfârșit dansatoare într-un club

de noapte. De terminat, a terminat școala, că nu-i proastă, dar îi plac banii. Și cât face la club într-o noapte, făcea la corporație în două săptămâni.

Dramă, mare dramă ce a fost în familie când le-a zis alor mei ce planuri are. Smulgeri de păr și bătaie cu pumnul în piept, plânsete și lamentări, dar, în fine, atâta vreme cât acolo nu o cunoaște nimeni, îi trec cu vederea răătăcirea, cum îi numesc ei stilul de viață.

“Alexandru, sufletul meu, la mulți ani fericiți și distractivi îți urează mătușa ta preferată,” țipă soră-mea agitată nevoie mare, de parcă e bufon nebun la carnaval.

“Dă-mi-l să-l văd,” îi zice ea mamei, care, cu forța, îi pune lui Alexandru telefonul în mână.

Îl ia și, blazat, se uită pierdut cum se maimuțărește deșteapta de soră-mea. De nu l-ar speria cu țipetele astea. Și ce-i cu măreția asta de curcubeul aromelor Skittles în capul ei? Parcă era doar blondă când am văzut-o data trecută.

“Alexuțule, drăguțule, îți place cadoul de la mine? Îți place părul meu? Dar bicicleta de la mamaie și tataie?” Și ropotele de întrebări par să nu se mai oprească, vin pe bandă rulantă de nici eu nu le mai pot ține șirul.

Alexandru îi aruncă o ultimă privire, lasă telefonul pe masă și se întoarce posac, dar liniștit, în lumea lui, a roții din marțipan, sau mai bine zis a roții din marțipan transformată într-o bilă albăstruie pe care și-o freacă întruna de bărbia lui micuță.

Iau telefonul, mă uit la ecran și-i văd fața căzută a surorii mele care sare cu o replică:

“Serios, Eva? Copilul ăsta al tău nu știe să zică un *mulțumesc*?

Nu că mi-ar trebui mie, dar îl scoți în lume și te face de toată minunea.”

Nu-mi vine să cred ce aud. Mai nou, e profesionistă în a da sfaturi când vine vorba de viețile altora.

“Tu te auzi ce zici, Floriana?” o întreb eu, forțând un râs lejer. “Parcă ai fi mama, dar varianta care urlă după atenție. Ce-i cu părul ăla la tine? Te macină banalul? Nu-ți mai ajunge doar traiul în capitala libertinismului? Gata? Ai trecut la fapte?” o tachinez eu și-i trimit pupici după pupici virtuali, iar ea se prăpădește de râs în garsoniera ei de șaisprezece metri pătrați, proprietate personală, cu vedere la marea de containere din port.

“Gata, încetați odată. Aprindem lumânările?” intervine mama care s-a dezobișnuit cu totul de tachinările și glumele noastre.

“Haide, Alexandru, ridică-te în picioare să-ți cântăm la mulți ani,” îi zice mama și-l ridică din șezut, trăgând cam insistent de brațul lui stâng.

Copilul nu opune deloc rezistență. Se ridică, puțin curios parcă de lumina făcută de flacăra primei lumânări aprinse, dar se așază imediat la loc.

“Câți anișori are Alex?” întreb eu pe un ton jucăuș, legănându-mi capul când la stânga, când la dreapta, doar, doar m-ar urmări cu privirea. “Hai, numără cu mine: unu, doi, trei, patru.” Și, cum mă așteptam, nici nu mă bagă în seamă. “Patru anișori are Alexandru,” subliniez eu apăsător și-l invit la tradiționalul suflat în lumânări.

“Sufală, mami, haide! Un, doi, trei, și: suflăm.”

Nimic. Ochii îi rămân larg cășcați, privirea goală ținută în

față cu viața din ei secată parcă pentru totdeauna. Se holbează efectiv pe deasupra micilor flăcări care dansează în fața lui și un mușchi nu i se mișcă pe față.

“Hai, tataie, fii bărbat, suflă și stinge-le pe toate deodată, Paștele lor,” îl zorește tata, bătându-l de două ori cu palma peste spate.

Ceara topită a uneia dintre lumânări deja picură pe tort, iar Alex nu dă semne că ar sufla azi sau mâine sau vreodată în vreuna dintre ele. Cu inima strânsă, fără a mă gândi a doua oară, suflu eu și sting fără fast micile flăcări festive. Gata agonia.

“La mulți ani...” începe mama stângaci să cânte, dar fără prea mare tragere de inimă. Se oprește fâstăcită, își răsfiră de două ori energic degetele prin păr și, cât ai clipi, își reia tonul și vibe-ul ei normal de viață bună.

“O fi obosit copilul, Eva.” Și e de-a dreptul penibilă cum încearcă să mușamalizeze situația. “Cu atâtea emoții prin câte a trecut azi. S-a uitat pe geam de zici că știa că trebuie să vină curierul cu coletul de la Floriana. Știi cum? Nu s-a mișcat deloc de acolo, mai ceva ca tine când erai mică și-l așteptam pe preot să vină cu botezul după Anul Nou. I-a arătat ieri pe internet ce mașinuțe îi trimite și sigur a ținut minte. Toată dimineața a fost un vrum vrum pe pervaz. Vezi să speli mâine acolo că e tot lipicios de la măr și am uitat să șterg.”

Asta cu vrum-vrum de unde a apărut, că Alex n-a scos niciodată niciun sunet.

“Și mai e și bicicleta de la noi, marele cadou, trofeul mult așteptat,” se trezește tata să completeze, de parcă fix asta-i cauza lipsei de reacție a lui Alexandru.

Oare ei chiar cred în explicațiile pe care și le dau? Care copil nu se bucură când suflă în lumânările de pe tortul lui, la ziua lui? “Vrei tort?” îl întreb timid. Și dau să-i tai o felie. “Vrei cu bicicletă sau fără bicicletă?”

Caut în privirea lui un răspuns. Din nou nimic. Nici da, nici nu, nici măcar poate. Doar stă așa, buimac, și se uită la găurile rămase în marțipan după ce am scos lumânările. Nu mai insist, că și așa e târziu și efectiv nu mă mai pot ține adunată grămadă, întreagă, într-o bucată funcțională.

“Hai cu bunicul la jucării,” îi zice tata. Îl ia imediat voinicește în brațe și ies amândoi din living ca și cum n-ar fi fost, ca și cum scena precedentă nici măcar nu s-a întâmplat. Sau cel puțin asta lasă el să se înțeleagă.

“Tata,” îl strig eu. “Cinci minute și vin să-l pun la culcare. Nu vă întindeți cine știe ce.”

DOI

În sufragerie, ca o ceață densă de toamnă, se lasă liniștea. Mama e în continuare pe scaun, cu coatele sprijinite de masă, cumva pusă pe gânduri. Dacă vreau ca agonia asta să se termine odată, trebuie ca eu să sparg tăcerea.

“Aveți amândoi dreptate,” îmi răsună ca de nicăieri vocea în liniștea încăperii. “A fost o zi tare lungă pentru toată lumea. Și eu mă resimt, dar mă duc să-l pun în pat pe Alexandru și vin să mai povestim zece, douăzeci de minute. Nu plecați!”

“Bine, mamă! Hai că strâng și masa până vii. Le bag pe alea murdare în mașina de spălat vase. Cu tortul ce faci? Că nu-ți încape în frigider.”

“Nu strânge nimic, te rog. Lasă-le exact așa și mă ocup eu dimineață, după ce vine Mircea să ia copilul. Puneți-vă și vouă tort să aveți pe dimineață. Restul, ce rămâne, îl tai în două că așa încape pus pe alea două rafturi.”

N-o mai las să insiste și, fără vreun avertisment politicos, ies din bucătărie și mă îndrept ținută spre camera lui Alexandru. Tata stă pe marginea patului și se uită la Alex. Copilul stă cu spatele la el și mângâie ușor cu degetele setul nou de mașini, acum scoase din cutie și perfect aliniate pe covor.

Deschid de tot ușa camerei și, incontrolabil, colțurile gurii mi-o iau un pic un pic în sus la gândul victoriei avute în lupta cu Mircea pe tema camerei lui Alex. El ar fi vrut s-o transforme într-un veritabil teren de fotbal, dacă se putea, cu suporteri cu tot. Dar măcar aici am învins și totul arată fix așa cum mi-am dorit: un cuib pentru un micuț șofer de curse. Fulger McQueen, patul, tronează lângă perete, iar așternuturile în temă îi întregesc ținuta de stăpân al încăperii. Totul e perfect, exact ca perdeaua imaculată de pe care-i zâmbesc zi de zi copilului mașinuțele lui preferate.

“Gata, tată, lasă-mă să-l pregătesc de somn,” îi zic eu cu o voce care sună cumva ca un val spart ce-și pierde gloria și se retrage în larg.

N-așteaptă să-i zic a doua oară, că se ridică greoi, își îndreaptă spatele și, fără să se uite deloc la mine, pornește spre ușă, călcând apăsător pe covorul roșu ca focul, plin de piste de curse; fix piesa de care Alex se bucură cel mai mult.

“Noapte bună, voinicule,” îi spune lui Alex, însă fără să-i mai arunce vreo privire. Închide ușa după el, și iată-ne singuri în cameră. Mă simt ca și cum aș fi cu tălpile goale pe un lac înghețat, cu cristale strălucitoare și reci care-mi acaparează gleznele, mi se cațără apoi pe pulpe și într-un final îmi cuprind înimă. Clipseșc repede de câteva ori, mă îndrept spre el și îi ating umărul firav.

“Haide, puiule, haide să mergem la baie. Ne spălăm împreună pe dinți, pe față și pe mâini și apoi ne schimbăm în pijama,” reușesc eu să zic cu ultima fărâcă de optimism pe care o mai am în mine.

Mă pun în genunchi lângă el și, ușurel, îi cuprind fața cu ambele mâini, apoi îl întorc înspre mine. Știu că altfel aș sta un secol să aștept să-mi răspundă și două secole aș sta până să vină de bunăvoie în baie. Nu-mi aruncă nicio privire, se uită doar la unghiile mele albastre, se ridică și merge la sertarul cu pijamale. Îl deschide și scoate o pijama veche și de multă vreme rămasă mică, cu biciclete albastre cu roți mari. O apucă strâns și mi-o aduce. A crescut copilașul, pantalonii nu-l mai încap de ceva vreme, cu bluza ne chinuim de mama focului s-o tragem pe cap, dar fără ea nici nu vrea să audă de mers la culcare.

“Ce bine că mi-ai adus-o, Alex. Ți-am zis oare că mai am încă o surpriză pentru tine? Ta-na-na-na,” fredonez eu în ritm de tobe. Apoi din plasa de cadouri de lângă patul lui scot un pachet mare, un pătrat perfect frumos ambalat, din care, zbatându-se pentru libertate, iese la iveală micuța mânecă a unei bluze. O mânecă albă pe care stă cuminte o roată mare de bicicletă. Alexandru face ochii mari și se repede vulturește pe pachet. Sfășie ambalajul și ridică victorios în aer o bluză de pijama fix ca cea pe care a scos-o adineauri din sertar. Îl sorb din priviri și nu mă mai satur să-i văd fața luminată, ochii plini de strălucire, dar mai ales ochii care se uită larg deschiși la mine, plini de iubire.

Două secunde, atât a durat privitul în ochii mei. Dar măcar a rămas încântat și zâmbește în continuare, uitându-se la pijama. Era nevoie să-i cumpăr o mărime mai mare. Deja îl strângea

atât de tare sub braț cea veche, aproape că-i tăia pielea până dimineața, la cât se învâрте noaptea în somn.

“Dă-mi mâna, puiule, să mergem la baie, ca să venim repede înapoi să-ți iei noua pijama.”

După cum s-a ridicat de docil, pare că în seara asta vrea să-mi facă pe plac. Trece pe lângă mine, apasă în treacăt întrerupătorul, împinge ușa întredeschisă a băii și intră. Se postează în fața chiuvetei și-și fixează privirea pe pasta lui de dinți. Sunt obosită ca o legumă lăsată mult prea mult pe grătar, nu mai am deloc energie să construiesc și în seara asta o poveste în jurul ritualului de spălare. Doar pun pasta pe periută, îi spun să deschidă gura și, fără vlagă, îl spăl pe dinți. Parcă ar fi o păpușă de cârpă. Nu obiectează, nu se mișcă altfel decât îl manevrez eu, doar stă țeapăn și se lasă spălat pe față. Mă întorc puțin să iau un prosop curat și-l văd cum stă, privind în gol, cu apa șiroindu-i pe obraji, cu ochii încărcăți de nepăsare.

“Haide, suntem gata,” îi spun cu jumătate de glas, apucându-l de mână și aproape târându-l înspre camera lui.

Atât pe ziua de azi. Mai mult nu pot, dar, ca de obicei în ultima vreme, îmi folosesc ultimul strop de energie rămasă ca să duc ziua cu bine la final. Zâmbesc robotic, fără sens, și-l schimb în pijamale. Măcar azi se lasă mânuit fără să facă nazuri peste nazuri. Măcar atât. Tare mi-e teamă că e o mișcare greșită asta cu pijamaua nouă la ceas de seară. Se plimbă continuu cu privirea pe suprafața ei și nu pare să dea semne că ar vrea să închidă ochii în noaptea asta. Dacă nu l-aș cunoaște atât de bine, aproape că aș crede că e încântare ce văd pe chipul lui.

Ne înghesuim amândoi în patul lui, Fulger McQueen, îl